

znanila

župnije Dolenja vas, Rokov lončarski zvon. letnik XXX., št. 9,
1. september 2020

Svetilnik

K veduti vsake obalne pokrajine spada romantična podoba svetilnika. In to ne samo neka železna cev, ki štrli na koncu pomola, temveč tisti pravi svetilnik, zidan iz kamna, lično urejen, v čigar senci na poletno popoldne družina liže sladoled in v čigar zavetju poletnega večera mladi doživljajo prve ljubezni.

Če damo na stran bolj ali manj romantične vloge ima svetilnik dvojno nalogo: da usmerja in varuje. Kapitana ladje usmerja proti varnemu pristanišču, ter ga opozarja pred nevarnimi deli obale, kjer se lahko ladje, ki nosi dragocen tovor poškoduje, v najboljšem primeru nasede, v najslabšem potone.

Tudi v Cerkvi imamo svetilnike. To so svetniki. Svetnikova naloga je podobna nalogi svetilnika: usmerja proti Jezusu in varuje pred nevarnostmi. S svojim življenjskih zgledom nas uči, kako uresničiti evangeliji – veselo novico v svojem življenju. Ter nas tako usmerja proti Jezusu Kristusu, brez katerega ne bi bilo nobenega svetnika. Svetnik je živ dokaz, da se živeti krščansko spleča in da to ni neka nemogoča naloga, kakor si nekateri to predstavljajo. S svojo mogočno priprošnjo pa nas varuje pred nevarnostmi, ter nam pomaga, da se veselimo krščanskega načina življenja.

Zato ne pozabimo, da imamo v nebesih nešteto bratov in sester po veri, ki komaj čakajo, da nas spoznajo, ter nam pomagajo. Ponižno, krotko in skorajda neopazno. Glejmo torej te svetilnike, upoštevajmo njihovo luč vere in varno priplujmo v pristan nebeškega kraljestva, ki nam je objavljen.

NOVI ŽUPLJANI

V mesecu septembru bomo v naši župniji sprejeli »nove župljane«. Pridobili bomo namreč relikvije svetega Vincencija Pavelskega, svete Ludovike de Marillac in svetega Janeza Gabriela Perboyre, ki prihajajo iz vrst Lazaristov oziroma sester Usmiljenk. **Slovesno jih bomo sprejeli v soboto 26.9.2020 ob 16-ih.**

SVETNIKI IN RELIKVIJE

Občestvo svetnikov se izraža na poseben način v priprošnji svetnikov. Sveti Dominik je nekoč rekel: »Po smrti vam bom v večjo korist in vam bo učinkoviteje pomagal, kakor sem vam mogel v življenju.« Svetniki sestavljajo nekakšno družino, s svojim lastnim družinskim ozračjem. Svetnik pride v nebesa s svojim poslanstvom, ki ga je imel na zemlji.

Povezanost s svetniki nas združuje s Kristusom. Iz njega kakor iz studenca in iz glave priteka vsa milost. Častiti svetnike pomeni povečevati Boga zaradi njihove slave in milosti, ki se je uveljavila in razodela v svetosti in veličini svetnikov. Češčenje svetnikov nas seveda navaja tudi k posnemanju njihovih kreposti. Če je zmožni ta ali oni, zakaj ne bi tudi jaz? (sv. Avguštin)

Posnemati določenega svetnika pomeni posnemati Kristusa, pomeni dojeti enega od vidikov Kristusove osebe, ki se v njima razodeva in ga obrniti nase. S češčenjem svetnikov se učimo kar najbolj varne poti, po kateri bomo mogli dospeti do popolnejšega zedinjenja s Kristusom.

Ljudje vse pre pogosto skušajo svetnike in zlasti njihovo vlogo zavetnikov in priprošnjikov stilizirati na določene modele. Svetnik, ki ima jasno zarisano poslanstvo, ve kaj mora storiti. V molitvi izroča Bogu vedno znova svojo nalogo in deluje v skladu z zahtevami prejete naloge.

S V E T N I K – Z A V E T N I K

Temelj za izbiranje zavetnikov najdemo že v Stari zavezi, kjer nadangel Mihael in Gabrijel nastopata kot posebna zavetnika določene dežele (Dan 10,13.20.21; 21,1; 8,16: 9,21).

V prvih stoletjih so si kristjani izbirali za zavetnike skoraj izključno le mučence v tistih krajih, kjer so umrli mučeniške smrti, ali kjer so častili njihove relikvije.

Pozneje so si izbirali za zavetnike tudi svete nemučence, ki so živeli v tistih krajih, tja prinesli krščansko oznanilo ali pa s svojo gorečnostjo prebudili poglobitev in prenovitev verskega življenja.

V začetku 4. stoletja so začeli dajati novokrščencem kako izrazito krščansko ali svetopisemsko ime. S tem so hoteli dati nekak program novokrščencevem življenju, ki naj bi bilo posnemanje zavetnikovega življenja v njegovi hoji za Kristusom. Krstno ime more izražati tudi to ali ono krščansko skrivnost ali krščansko krepost. V novejših časih so papeži sami razglasili nekatere zavetnike tudi za določene poklice in področja.

Svetnik je vsak tisti, ki je že v božji slavi. To je že poveljučana Cerkev. Mučenci so tisti pričevalci, ki so svoje življenje dali za pričevanje ljubezni do Jezusa. Tako je postal poseben Kristusov prijatelj, ker je tudi on dal življenje za svoje prijatelje. Blaženi je tisti, ki se ga lahko javni časti v krajevni cerkvi in mu že lahko posvetimo cerkev.

Svetost je radikalno življenje evangelija. Svetost je ena sama, je pa več poti do nje, ker je vsak človek enkrat in neponovljiv.

R E L I K V I J E

Beseda relikvija prihaja iz latinskega glagola *r e l i n q u e r e*, kar pomeni pustiti za seboj, oz. za-pustiti. Ko nekdo umre, pusti za seboj veliko predmetov, ki jih je uporabljal. Predmeti, ki imajo neko materialno ali uporabno vrednost, pridejo prav tudi potomcem. So še drugi

pokojnikovi predmeti, ki jih odstranimo. V prvi vrsti pokojnikova oblačila. Danes oblačila vržemo v smeti, včasih pa so jih raje zažigali. Veljalo je prepričanje, da je ogenj zanje bolj časten konec kot pa razpadanje med smetmi. Na koncu je še tretja vrsta predmetov. Ne uporabljamo jih in nismo jih odstranili, temveč jih hranimo kot spomin na pokojnega. Ni jih veliko in ni dobro, da bi jih bilo veliko, saj bi drugače to lahko pomenilo, da se od pokojnega nismo v zadostni meri poslovili. Posebno mesto v tej tretji vrsti imajo seveda tisti predmeti, ki nam jih je pokojnik podaril. Predmeti so lahko zelo prestižni, recimo, zlata ura. Lahko pa so tudi precej navadni: komplet šivank, pisalo, šal.

Pri teh predmetih ne gre za goli spomin, primerljiv turističnemu spominku, gre za svetinjo, ki povzema naša čustva do pokojnega in njegovo, nam namenjeno za-puščino. Pokojni je preko tega predmeta še navzoč. Njegov dotik je še na njem. Predmet postane medij (posrednik) med dvema oseba oziroma simbol (povezovalc) dveh svetov, ki se sicer fizično več ne moreta srečati.

Krščansko češčenje relikvij je osnovano na opisanem človekovem izkustvu negovanja spomina na pokojne s pomočjo stvari, ki so se jih pokojni dotikali. S pomembno nadgradnjo. Če se je predmetov dotikal sam Jezus Kristus, Marija ali kak svetnik, imajo posebno teološko vrednost. Po eni strani so dokaz zgodovinskosti teh oseb, po drugi, če gremo globlje, sporočajo, da je »Beseda meso postala«. Teološki temelj češčenja relikvij je namreč božična skrivnost – učlovečenje Božjega Sina. Z učlovečenjem je bil preobražen tudi materialni svet. Po učlovečenju nam tudi materija lahko govori o Bogu.

Drug vidik, enako globok kot prvi, je, da relikvija pomeni in ustvarja edinost Cerkve. Edinost zemeljskih Cerkva med seboj in edinost zemeljske Cerkve z nebeško. Svetniki in mučenci, katerih predmete ali telesne dele imamo kristjani v svojih sakralnih objektih, ustvarjajo sveto mrežo pripadnosti in navzočnosti.

Krščansko ljudstvo se skozi zgodovino seveda ni vedno in dosledno napajalo pri globoki teologiji. Tudi ko je šlo za relikvije, je bil v ospredju njihov uporabno-religiozni učinek. Imeti v svoji sredi predmete, povezane

z Jezusovim življenjem in smrtjo, ali imeti truplo ali vsaj kos telesa nekega svetnika, je najprej pomenilo imeti vir blagodejne, po možnosti tudi zdravilne božje energije. Relikvija je skupnosti dajala občutek varnosti nadnaravnega izvora. Nema lokrat je imeti pomembno relikvijo postalo stvar političnega prestiža in vir dohodka od romarjev. S tem v zvezi ni čudno, da so si srednjeveška mesta včasih relikvije (tudi trupla svetnikov) kradla ali pa da je kdo za relikvijo razglasil nekaj, kar nikoli ni bilo v fizičnem stiku z Jezusom Kristusom ali svetniki.

Danes v Cerkvi pri tem vlada red. Relikvije imajo mesto, ki jim po teologiji pripada. Ostajajo pa razlike od naroda do naroda. Južnoevropski narodi, denimo, jih še vedno zelo častijo, srednje in severnoevropski pa manj ali nič. In če se mi čudimo Italijanom, kako »nori« da so na ostanke svetnikov in prednikov, se oni čudijo nam, kako »nori« da smo, ker na grobovih naših prednikov pokurimo na milijone sveč.

Č E Š Č E N J E R E L I K V I J I

Relikvije svetnikov in njihovi posmrtni ostnaki so dragoceni spomini, ki jih skrbno ohranjamo. Nikakor niso obdani s skrivnimi močmi, ki bi bile sposobne delati čudeže! Relikvije nam omogočajo stik z junaškim pričevanjem življenja, popolnoma darovanega za evangelij. V nas vzbujajo in krepijo vero v Kristusa. Edino vera v Kristusa je sposobna prestavljati gore. Zato verniki po molitvi pri njihovih relikvijah prejemejo tolike milosti.

V zgodovini Cerkve niso bili vsi kristjani poklicani v mučeništvo, vsi pa so povabljeni biti pričevalci vere. Kristjani, ki so bolj kot vsi drugi uresničili ta poklic, so svetniki. Darovali so življenje za Božje kraljestvo, pred nami so zavzeto živeli krščansko vero in so s svojim zgledom zarisali pot, ki vodi v Očetovo hišo. Vredni so, da se jih spominjamo in jih častimo; pomagajo nam napraviti našo vero bolj trdno.

Relikvije svetnikov častimo tako, da jih obiščemo, se spoštljivo zadržujemo v njihovi bližini, premišljujemo življenje svetnika, ter njegov zgled skušamo aplicirati na svoje življenje. Na njih se obračamo z ustno ali premišljevalno molitvijo.

SVETI VINCENCIJ PAVELSKI

dobrodelnih organizacij.

Sv. Vincencij Pavelski je deloval v času konec 16. in začetek 17. stoletja. Z leti prizadevanja za pomoč ubogim je postal dobrodelnik, ki je med revne razdelil več denarja, kot ga je v njegovem času imela francoska državna banka. Sodeloval je s sv. Ludoviko Marillac. Skupaj sta tudi ustanovila Hčere krščanske ljubezni (Usmiljenke). Živel je preprosto in življenjsko duhovnost. Svoje učence in učenke je preko nje usmerjal v iskreno in konkretno ljubezen do bližnjih, najbolj do ubogih. Je tudi zavetnik vseh katoliških

Sveti Vincencij Pavelski se je rodil leta 1581 v kraju Pouy (izg. Puj), danes Saint-Vincent-dePaul, v jugozahodni Franciji. Tam se je najprej šolal in želel postati »uspešen« duhovnik, ki bi s svojim zaslužkom finančno podpiral domače. Kariero je nadaljeval v Parizu in bil na dobri poti do višjega cerkvenega dostojanstvenika. Načrti so se mu prekrizali, ko so ga obtožili kraje in ga tako očrnili.

V težki situaciji je stopil v stik z duhovnikom Berullom, ta pa ga je navdušil za pot svetosti. Na njegov predlog je Vincencij sprejel službo župnika v vasi Clichy, kjer je z navdušenjem zaživel svoje duhovništvo. Pot ga je nadalje vodila k družini Gondi. Tam je doživel uspeh in dosegel ugled. A čutil je, da ga takšno življenje ne osrečuje. Odpravil se je na župnijo Chatillon. Tam je 25. januarja 1617 imel govor, ki je v njegovem življenju pomenil prelomnico. S pridigo se je sprožila veriga dogodkov in odločitev, ki je kasneje pripeljala do ustanovitve Misijonske družbe. Vincencij je končno odkril svoje poslanstvo – delo z ubogimi. Ustanovil je bratovščino krščanske ljubezni, ki je po župnijah skrbela za uboge. Obenem je prijateljeval z Ludoviko Marillac. Nekaj let kasneje sta skupaj ustanovila Hčere krščanske ljubezni ali kot jim danes pravimo, Usmiljenke.

Življenje svinjskega pastirčka je vodila Božja roka. Postal je duhovnik, kraljičin svetovalec, obnovitelj Cerkve v Franciji, gotovo pa eden največjih dobrotnikov in svetnikov vseh časov. Še bolj kot nenavadne, pretresljive in napete življenjske prigode nas nagovarja pot njegove duhovnosti. To je pot umiranja sebi, da je lahko seme, ki ga je vanj položil Gospod, rodilo sad. Čudna so Gospodova pota, tudi ta, ki so izvolila, očiščevala in vodila svetega Vincencija Pavelskega, da je postal oče revežev, najdenčkov in sirot, bolnih in onemoglih, jetnikov, kaznjencev na galejah in sploh vseh ubogih svojega časa.

Imel je izreden čut za človeško dostojanstvo in je prepoznal svoje poslanstvo v tem, da ga obvaruje za vsako ceno. In da povrne ubogim svobodo – materialno in duhovno. Čeprav ni bil velik govornik, je znal pritegniti k delu in za svoje načrte pridobiti izredne energije ljudstva, ki bi sicer ostale zakopane. Prebujal je zavest, da je dostojanstvo vsakega človeka skrb vseh in ga moramo ščititi v sodelovanju. Duhovniki in laiki, Cerkev in država, bogati in revni so postajali Božja vojska za služenje bližnjemu. Pravijo, da je Vincencij s svojim delom med revne razdelil več milijonov, kot jih je imela Francija v državni banki. V času tridesetletne vojne je reševal cele pokrajine, da ubogo ljudstvo ni umrlo od lakote. In ko je storil že toliko, je vztrepetal ob misli, da je vendarle po svetu še toliko trpečih. Njegova pomoč je dosegla sužnje v Severni Afriki, kužne bolnike na Poljskem, preganjane katoličane na Irskem in pogane na Madagaskarju.

Vincencij se ni ustrašil trpljenja. Videl je uboge in ni šel mimo njih. Ustavil se je in se srečal z njimi v njihovi bolečini in trpljenju. Če ne bi najprej sprejel svoje ranjenosti in bolečine, sočutja ne bi premogel. Njegova pot do ubogih je pot evangelija, pot bližine. Njegovo delo je darovanje, ki ne zahteva nikakršnega plačila. Ne denarja ne nagrade ali priznanja. Vincencij se brani celo skušnjave notranjega zadovoljstva, da je nekemu pomagal. Daruje se bližnjemu, ker se Jezus vsak dan na oltarju daruje za vsakega izmed nas. Po zgledu Jezusa Kristusa, ki ni prišel na svet, da bi mu stregli, ampak da bi on stregel drugim, je posvetil svoje življenje služenju ubogim. V njih vidi obraz Križanega in jih ne obsoja, ampak jim želi biti blizu.

Leta 1729 je bil Vincencij razglašen za blaženega, 8 let kasneje (leta 1737) pa za svetnika. Papež Leon XIII je sv. Vincencija razglasil za zavetnika vseh društev krščanske dobrodelnosti. **Goduje 29. september.**

**Gospod Jezus Kristus, ki si v srcu svetega Vincencija
vžgal čudovit ogenj krščanske ljubezni,
da bi pomagal vsakovrstnim človeškim nadlogam:
daj da bomo na njegovo priprošnjo,
vsi, ki se veselimo njegovega varstva,
vsak dan rasli v ljubezni do bližnjega in do sebe.
Ki živiš in kraljuješ vekomaj. Amen**

S V E T I L U D O V I K A D E M A R I L L A C

Hčere krščanske ljubezni, usmiljene sestre sv. Vincencija Pavelskega, med ljudmi znane kot usmiljenke, ki smo jih predstavili v prejšnji številki Ognjišča, letos obhajajo 350-letnico smrti ustanoviteljev - sv. Vincencija Pavelskega in sv. Ludovike de Marillac. Papež Benedikt XVI. v svoji okrožnici Bog je ljubezen navaja njeno ime med svetniki, ki so "slavni vzori družbene karitativne dejavnosti za vse ljudi dobre volje".

Rodila se je 12. avgusta 1591; njen oče je bil Ludovik de Marillac, plemiški velikaš in svetovalec v francoskem parlamentu, ime njene matere ni znano. Najprej je živela pri očetu v mestu Ferrières, zatem je bila do dvanajstega leta v plemiškem zavodu, ki so ga vodile redovnice dominikanke. Tedaj pa jo je oče izročil v varstvo neki "revni ženi" v Parizu (morda je bila to njena resnična mati?), kjer se je privadila kuhanju in drugim ročnim spretnostim, ki so ji kasneje v življenju prišle zelo prav. Imela je tudi stike s preprostimi dekleti in se seznanila z življenjskimi težavami. Oče ji je pred smrtjo hotel zagotoviti varno prihodnost. Pripravil ji je ženina: to je bil Anton de Gras, oproda in tajnik kraljice Marije Medici. Ludovika se je uklonila očetovi želji in se leta 1613

z njim poročila. Ostala je dvanajst let v zakonu, ki je bil sprva kar srečen. Rodila je sina Mihaela Antona, ki ga je skrbno vzgajala, vendar se otrok pozneje ni ravnal po njenih željah. Mož je hudo zbolel, da se je Ludovike spričo družinskih težav lotevalo malodušje. Reševala se je z dobrimi deli, potrpežljivo je stregla možu in še drugim izkazovala dela usmiljenja. Ko je zašla v mučne verske dvome, ji je Bog poslal na pot sv. Frančiška Saleškega, ki je leta 1618 prišel v Pariz. Po pogovorih z njim se je pomirila.

Za njeno nadaljnje življenje je bilo odločilno srečanje z Vincencijem Pavelskim leta 1624, katerega je nekaj let zatem prosila za stalno duhovno vodstvo. Po smrti moža (1625) jo je Vincencij, ki je poznal njene velike sposobnosti, pošiljal v podeželske kraje kjer so po župnijah delovale Vincencijeve mlade bratovščine krščanske ljubezni. Članice teh bratovščin so se imenovale "služabnice ubogih". Kamor koli je prišla Ludovika, povsod so te bratovščine oživele. Ludovika je kmalu uvidela, da poročene žene ne zmorejo vseh obiskov pri bolnikih in revežih, ker imajo dolžnosti do svojih družin. Skupaj z Vincencijem je k delu pritegnila preprosta kmečka dekleta. Kot prva se je sama ponudila Marjeta Naseau, za njo so prišle še druge. Prve štiri je sprejela v svoje stanovanje, jih uvedla v duhovno življenje in jih temeljito preskusila. 29. novembra 1633 so se skupaj odločile, da bodo pod stalnim vodstvom iz ljubezni do Boga svoje življenje posvetile službi bolnikov in revežev. To je bil pravi začetek družbe usmiljenih sester.

Število kandidatinj je naglo raslo. Dekleta so nosila obleko preprostih kmečkih deklet, vse enake, prirejene toliko, da je bilo lahko že na zunaj prepoznati služabnice ubogih. Vincencij je mislil na pravi novi red, vendar brez klavzure. "Njihov samostan bodo hiše bolnikov, njihove celice bodo najete sobe, njihova kapela bo župnijska cerkev, njihov križni hodnik mestne ulice," je dejal. Ludovika je ob začetku nove družbe napisala nekaj pravilnik, ga kasneje dopolnila, nekaj je temu dodal Vincencij. Leta 1647 je Ludovika določila, da mora biti vodstvo nove družbe v rokah predstojnika misijonske družbe Vincencija Pavelskega. Zanj je neutrudno delala vse do svoje smrti 15. marca 1660. Za blaženo je bila razglašena leta 1920, svetniško čast ji je Cerkev priznala leta 1934. Vstajenja čaka v kapeli materne hiše reda v Parizu. **Goduje 15. marca.**

SV. JANEZ GABRIEL PERBOYRE

Rodil se je leta 1802 v južni Franciji. V kmečki družini je vladal krščanski duh. Odločilno je na mladega Janeza vplival stric Jakob, lazarist. Ta je poskrbel, da je končal šolanje. Po maturi se je Janez odločil, da bo šel za misijonarja na Kitajskem, zato je tudi on vstopil k lazaristom. Ker je bil po končanem bogoslovnem študiju z dvaindvajsetimi leti še premlad za posvečenje, so ga poslali za učitelja v neki lazaristovski zavod. Podobno kakor pozneje Friderik Ozanam je zbiral učence v skupine, ki jih je na svojih rednih potih k ubožcem, bolnikom in jetnikom skušal dejavno uvajati v duha sv. Vincencija Pavelskega, ustanovitelja redovnega reda lazaristov.

Po mašniškem posvečenju je Janez Gabrijel postal profesor dogmatike v bogoslovju Saint Flour. Predstojniki so mu tako zaupali, da so ga že naslednje leto imenovali za rektorja malega semenišča. S skupino mladih, idealnih lazaristov in svetnih duhovnikov je osnoval ekipo, ki ni bila samo kos tedanjim revolucionarnim valovom, marveč je mladino potegnila za sabo. Še vedno pa se je navduševal za misijon na Kitajskem.

Prvi je tja odpotoval njegov brat Ludovik, a je leta 1829 v Indoneziji umrl. Čez pet let je odšel na pot Janez Gabrijel. Dalj časa se je ustavil v portugalski koloniji Macao, kjer se je pridno učil kitajščine. Decembra leta 1835 se je končno po morju odpravil na Kitajsko, kjer so mu določili misijon v notranji pokrajini Hupe. Vožnja na kitajski džunki (jadrnici) je bila zelo naporna, saj se je kot tujec moral zaradi strogih kitajskih zakonov podnevi skrivati. Na cilj je prišel šele čez štiri mesece, hudo bolan. Potovanje in čas med boleznijo je izkoristil za učenje kitajskega jezika. Ko je ozdravel, so ga poslali v sosednjo pokrajino Honan, da bi oskrboval okoli 1500 tamkajšnjih kristjanov.

V januarju 1838 je bil Perboyre imenovan za misijonarja s sedežem v Čajuenkovu v pokrajini Hupe; na tem področju je bilo okoli dva tisoč

kristjanov. Sedež misijona je bil daleč v hribih in je bil zaradi tega razmeroma varnejši. Perboyre je znal najti posrečene pastoralne pobude in k delu pritegniti tudi laike. Ti so kristjanom ob nedeljah in prazničnih popoldnevih razlagali od misijonarja nakazano snov v obliki pogovora.

Kitajski oblastniki so ga 15. septembra 1839 zaprli ter ga na razne načine mučili, čeprav je bil slaboten in bolan. Ni hotel poteptati križa, kar bi bilo znamenje, da je odpadel od krščanske vere, zato je bil obsojen na smrt. Cesarjeva potrditev obsodbe je prišla natančno čez eno leto. Še isti dan je bil usmrčen. **Goduje 11. septembra.**

Sveti Janez Gabriel Perboyre je pretrpel mučeniško smrt v **Wuhanu**, ki je postal na svetu znan kot epicenter novega virusa imenovanega COVID-19. Ravno zato, ga Cerkev posebej priporoča kot priprošnjika zoper to virusno bolezen.

Gospod Jezus Kristus,
v zgledu mučenca svetega Janeza Gabrijela Perboyra,
vidimo zgled potrpežljivega prenašanja vsakdanjega križa,
v Tvojo slavo in čas, ter za naše zveličanje.
Na njegovo priprošnjo te prosimo,
da nas in naše bližnje obvaruješ pred boleznijo COVIDA,
vsem, ki pa so zboleli podeli zdravja.
Da te bomo rešeni vseh skrbi z največjim
veseljem slavili in po tvojem evangeliju živeli.
Ki živiš in kraljuješ vekomaj. Amen.

Sveti Janez Gabriel Perboyre,
s svojo mučeniško smrtjo si proslavil
našega Gospoda Jezusa Kristusa.
Naj nam tvoje mučeništvo v Božjo čast in slavo:
izprosi milost, da se ne bomo okužili z boleznijo COVID-a,
izprosi milost, da bomo potrpežljivo prenašali omejitve,
ter naj okuženim podeli milost zdravja.
Po Kristusu, našem Gospodu. Amen.

ČEŠČENJE NAJSVETEJŠEGA ZAKRAMENTA

Vabljeni k tihi adoraciji Najsvetejšega zakramenta, ki poteka vsak **četrtek**, med 21-ih do 21.30, v župnijski cerkvi.

SPREMEMBNA URNIKA

Od vključno 2. septembra dalje bodo večerne svete maše, razen nedeljske v župnijski cerkvi ob 18-ih.

MAŠNI NAMENI OD 1.9.2020 DO 30.9.2020

Torek, 1. september	Egidij
----------------------------	---------------

Sreda 2. september ob 18-ih v DV	Ingrid ,30.dan
--	--------------------------

Četrtek 3. september ob 18-ih v DV <i>oddana</i>	Gregor Veliki
---	----------------------

Adoracija od 21^h-21³⁰

Petek 4. september ob 18-ih v DV <i>oddana</i>	Rozalija , 30. dan
---	------------------------------

Prvi petek

Sobota, 5. september ob 8-ih v DV <i>oddana</i>	Mati Terezija družine Trdan in Bojc (H. 30) starši Trdan in Bančič (L.40)
--	--

Nedelja, 6. september ob 8.00 v DV ob 10.00 v DV ob 20-ih v DV	23. navadna nedelja za žive in pokojne farane
--	---

ofer

Ponedeljek, 7. september ob 18-ih v DV	Regina
--	---------------

Torek, 8. september ob 8-ih v DV	Rojstvo Device Marije
--	------------------------------

ob 18-ih v DV

v zahvalo za življenje

Sreda 9. september

Peter Klaver

ob 18-ih v DV

oddana

Četrtek 10. september

Nikolaj Tolentinski

ob 18-ih v DV

oddana

Adoracija od 21^h-21³⁰

Petek 11. september

Helga

ob 8-ih v P

oddana

Sobota 12. september

Marijino Ime

ob 8-ih v DV

Vpis k verouku od
10-12-ih

Nedelja 13. september

24. navadna nedelja

ob 8.00 v DV

za žive in pokojne farane

ob 10.00 v DV

oddana

ob 20.00 v DV

Ponedeljek 14. september

Povišanje Svetega križa

ob 18-ih v DV

Torek 15. september

Žalostna Mati Božja

ob 8-ih v DV

Sreda 16. september

Kornelji in Ciprijan

ob 18-ih v DV

Četrtek 17. september

Robert Bellarmino

ob 18-ih v DV

oddana

v zahvalo in Božji blagoslov ()

Adoracija od 21^h-21³⁰

Petek 18. september

Jožef Kupertinski

ob 8-ih v P

Sobota 19. september

Januariji

ob 8-ih v DV

Nedelja 20. september

25. navadna nedelja

ob 8.00 v DV

za žive in pokojne farane

ob 10.00 v DV

ob 20.00 v DV

, 30. dan

Ponedeljek 21. september

Matej

ob 18-ih v DV
oddana

Začetek verouka

Torek 22. september

Mavricij

ob 8-ih v DV

v zahvalo sv. Roku (Koritnik)

Sreda 23. september

pater Pij

ob 18-ih v DV
oddana

Četrtek 24. september

Anton Martin Slomšek

ob 18-ih v DV

Adoracija od 21^h-21³⁰

Petek 25. september

Sergij

ob 8-ih v P

Sobota 26. september

Kozma in Damjan

ob 16-ih v DV

Sprejem relikviji

Nedelja 27. september

26. navadna nedelja

ob 8.00 v DV
ob 10.00 v DV
ob 20.00 v DV

za žive in pokojne farane

Ponedeljek 28. september

Venčeslav

ob 18-ih v DV

Torek 29. september

Mihael, Gabriel, Rafael

ob 8-ih v DV

Sreda 30. september

Hieronim

ob 18-ih v DV

Nekatere maše bodo oddane naprej, nekatere opravljene tukaj. Spremljajte župnijska oznanila!

VEROUK V ŠOLSLEM LETU 2020/2021

Z mesecem septembrom tudi v naši župniji začnemo z rednim veroukom. Zaradi razmer, ki so posledice COVID-19, se moramo vsi malce prilagoditi.

Vpis k verouku bo potekal v soboto **12. septembra od 10-ih do 12-ih**. Prosimo:

- da pri vstopu v vpisni prostor nosite maske
- da prijavnico za verouk predhodno izpolnite, da bo vse potekalo čim hitreje
- da otroka pride vpisat samo en starš oz. skrbnik (ob izpolnjeni prijavnici lahko tudi drugi sorodniki), ter da s seboj ne pripeljete otrok
- da v vpisni prostor vstopate posamično.

Dodatna pravila otrok pri verouku:

- Otroci naj pridejo k verouku 5-10 minut pred začetkom njihove, naj ne postavijo pred župniščem. Otroci ki se tega ne bodo držali, bodo poslani domov z neopravičeno uro.
- Vsi otroci pri verouku nosijo maske, ter pri vstopu/izstopu iz pastoralnih prostorov župnišča razkužijo roke. Veroučenec brez maske nima vstopa v pastoralni prostor.

Verouk se bo začel **21. septembra**.

Urniki v šolskem letu 2020/2021.

Ves verouk poteka ob ponedeljkih, razen za 9. razred (birmanci), ko bodo imeli verouk ob sobotah vsakih 14-dni.

13 ¹⁵ -14 ⁰⁰	4. razred	
14 ¹⁵ -15 ⁰⁰	5. razred	7. razred
15 ¹⁵ -16 ⁰⁰	3. razred	8. razred
16 ¹⁵ -17 ⁰⁰	2. razred	6. razred
17 ¹⁵ -18 ⁰⁰	1. razred	

Cene veroučnih knjig in zvezkov:

1. razred: 10 €

2. razred: 10,50 €

3. razred: 10,50 €

4. razred: učbenik: 8,50 €; delovni zvezek: 6,00 €

5. razred: učbenik: 8,50 €; delovni zvezek: 6,00 €

6. razred: učbenik: 8,50 €; delovni zvezek: 6,00 €

7. razred: učbenik: 8,50 €; delovni zvezek: 6,00 €

8. razred: učbenik: 8,50 €; delovni zvezek: 6,00 €

9. razred: 12 €

Za stroške, ki so povezani z veroukom (ogrevanje prostorov, administracija, razuževanje) starši prispevajo 25,00 € na otroka

Vsaka hiša ima svojo sončno in senčno stran. Vsak človek ima svoje slabe in dobre lastnosti. Ni tako hudobnega, da bi v kakšni reči dober ne bil. Pa tudi tako dober ni nobeden, da bi se kaj ne pregrešil.

Le za trojno suktnjo skrbite otrokom: za poštenost, delavnost in pobožnost; vse drugo jim bo navrženo.

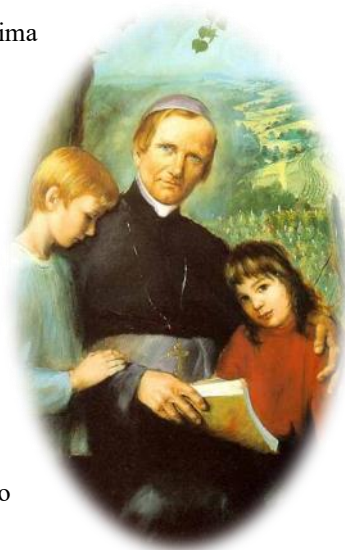
V mladosti imaš začeti kaj si pritrgovati in potrpeti, da boš odrasel zdrav in srčen korenjak, ne pa mehkužen megljenjak.

Drevo, ki se preveč košati, malo sadja ali nič ne zarodi. Tudi z mladino se tako godi.

Molitev je nebeška pošta: po njej gredo naše prošnje gor, po njej pridejo darovi božje milosti dol.

Starši, ne naveličajte se učiti in svariti svoje otroke, moliti zanje! Dokler je drevo še mlado, se lahko zravnja, staro se zlomi!

Starši in vzgojitelji; dajte si dopovedati z znamenji časa in spoznajte, da človek, ki je vero izgubil, ne pozna več nobene postave in nobenih mej.

Otrokom vse dovoliti pomeni storiti jih nezadovoljne za vse žive dni. Kdor želi srečno starost dočakati, se ne sme v mladih letih razvaditi.

Očetje in matere, sreča ali nesreča prihodnjih dni v vaših rokah leži. Kakor boste otroke vzredili, take čase, slabe ali dobre, bomo imeli.

Moli za otroke, moli z otroki! Pobožnost molitve je tisto dragoceno olje, s katerim počastimo Jezusa, najboljšega družinskega prijatelja.

Moli večkrat. Moli kratko, pa dobro! Takšne molitve so dragi kamenčki, ki si jih nabiraš za nebeško krono.

Prijatelj zvestobo boš prav spoznal v nesreči, ne v dobrih in veselih dneh. Ne sodi prijatelj po besedah, temveč po dejanjih.

PRIJAVNICA ZA VEROUK

VEROUČNA PRIJAVNICA 2020/2021

Ime in priimek:

Datum in kraj rojstva:

Št. razreda v katerega
vpisujete otroka:

Datum in kraj krsta:

Priimek in ime očeta:

Priimek,
dekljiški priimek in ime matere

Naslov bivanja:

Telefon na katerega
ste dosegljivi v času
verouka:

Oče:

Mati:

IZJAVA STARŠEV

Podpisani/a _____ se strinjam s Pravilnikom veroučne šole ter v šolskem letu 2020/21 vpisujem svojega otroka k verouku.

Datum: _____

Podpis: _____

Osební podatki bodo uporabljeni izključno za potrebe Župnije Dolenja vas.

Glavni namen verouka je napraviti nekaj dobrega za otroke, ki ga obiskujejo. Tega se zavedajo starši in kateheti, pri čemer je treba upoštevati osnovna načela kulturnega obnašanja.

1. Potreben je reden obisk veroučnih ur (vsaj 75-odstotna udeležba). V primerih brezbržnega zamujanja lahko katehet pošlje učenca domov z neopravičeno uro.
2. Za odsotnost od veroučne ure je treba v štirinajstih dneh prinesiti pisno opravičilo, ki ga lastnoročno napišete in podpišete starši. Možno je tudi ustno opravičilo staršev osebno ali po telefonu.
3. Za opravičen izostanek se štejejo: zdravstvene težave ali smrt v družini.
4. K vsaki uri otroci prinesejo **urejen, DELOVNI ZVEZEK Z NAREJENO DOMAČO NALOGO, UČBENIK, TER PERESNICO**. V primeru odsotnosti se otrok sam pozanima, kaj je za nalogo, in jo naredi.
5. Če ste pri maši v cerkvi, kjer ne delijo listkov, starši na listek ali na album napišete, kje ste bili pri maši, in se podpišete.
6. Starši poskrbite, da otrok redno izpolnjuje dolžnosti, ter manjka pri verouku ali maši le iz res tehtnih in upravičenih razlogov. Starši ste otroku prvi zgled vere in poštenosti.
7. V primeru kakršnih koli želja ali morebitnih težav vas prosimo, da se brez odlašanja pogovorite s katehetom.
8. Katehet ima pri uri pravico učenca odstraniti iz razreda, če ta kljub večkratnim opozorilom ne pokaže osnovne pripravljenosti za sodelovanje. V primeru večjih težav in ob nesodelovanju staršev lahko s pristankom župnika učencu trajno prepove obiskovanje verouka.
9. V učilnici otroci ne uporabljajo raznih naprav (gsm, mp3, tabličnih računalnikov).

Župnijska pisarna je odprta:

- v petek od 16-17
- razna potrdila in izpiske lahko naročite tudi preko e-maila, pošti ali telefona, ter jih pošljemo na domači naslov

Na cerkvene in državne praznike ni uradnih ur.

Možnost za sveto spoved:
vsak dan pol ure pred sveto mašo, razen torka in sobote oz. po dogovoru.

Prejem zakramenta krsta
2. nedeljo v mesecu po ali med mašo

Sveti zakon: prijaviti vsaj mesec dni pred poroko v župnijski pisarni

Bolniško maziljenje:
Lahko se oglasite v župnišču oz. dogovorite za termin preko tel.: 031/347-427

duhovnik v bolnišnici
Ljubljana:
p. Daniel Golavšek
tel.: 041 613 378

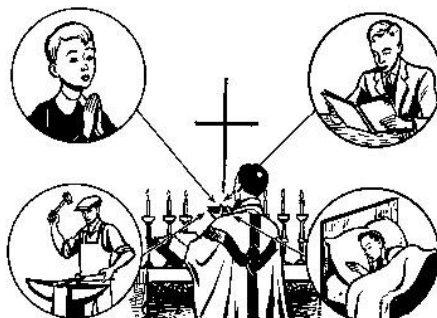
Novo mesto:
p. Marko Novak
tel.: 041 742 721

Mašni nameni se pobirajo za en mesec v naprej in sicer od prvih uradnih ur v mesecu do 15. v mesecu.

MOLITEV PRED UČENJEM

Gospod Jezus, preden se sklonim nad knjigo, dvigam svoj pogled k tebi. Prosim te, blagoslovi moje učenje, naredi iz njega pomembno delo; naj svoje napore združim z napani vsega sveta; naj svoje delo povežem s težkimi skrbmi delavcev in kmetov; naj ga zlijem v eno s pisanjem uradnikov, z računi inženirjev, s pregledi zdravnikov; naj ga spojim z nenehnim delom naših mater; naj ga vpletem v apostolska pota duhovnikov in misijonarjev; naj ga zedinim s tvojim ponižnim delom v Nazaretu in s tvojo zadnjo žrtvijo na križu, da bo tako študijska miza oltar, moje učenje daritev in da se bo moj napor, združen z naporom vsega sveta in s Tvojim, v velikem zagonu, dvignil k Bogu.

Amen.

MOLITEV PO UČENJU

Gospod, veselo ti darujem utrujenost po napornem učenju. Naj bo vse moje življenje nenehno iskanje tvoje volje. Po Kristusu, našem Gospodu.